

[Langkilde.]

til, og derfor må det siges, at det nye i systemet er den klare politiske placering af ansvaret hos arbejdsministeren og hos det koordinerende udvalg. Og så har vi altså det rådgivende administrationsråd ved siden af og departementschefen. Man kunne vel i den forbindelse spørge: skal nu disse stillinger og dette råd være livsvarige? Det er vel et spørgsmål, om det er rigtigt på rationaliseringens område, den kræver jo en stadig fornyelse, og fornyelse bør vel også være mulig med hensyn til disse organer. Fornyselsen med hensyn til ministeren sker jo ad naturlig vej, men det er jo ikke altid, det sker for embedsmændenes vedkommende.

Samarbejdet med kommunerne, en koordineret indsats dér, tror jeg man må lægge uhyre vægt på. Der sker jo det i de kommende år, i 1970'erne, at man overfører en række opgaver til kommunerne, både sekundær- og primærkommunerne, og det er uhyre vigtigt, at man sikrer sig et samarbejde med kommunerne om den rigtige, den rationelle tilrettelæggelse af arbejdet. Jeg må vel også understrege betydningen af, at man også følger det op rundt omkring i ministerierne, som man tager opgaver væk fra og lægger ud til primær- og sekundærkommunerne; vi må drage de fornødne personalemæssige konsekvenser dér, hvor opgaverne er fjernet. Det er altid meget vanskeligt, det viser erfaringen, men det er helt nødvendigt, at det sker, for vi kan jo ikke være i tvivl om, at de nye opgaver ude omkring i kommunerne vil kræve øget arbejdskraft dér, og konsekvenserne i retning af mindre arbejdskraft dér, hvor opgaverne fjernes, må altså helt sikkert drages. Det er helt nødvendigt.

Med hensyn til samarbejdet med kommunerne vil jeg lige nævne problemet omkring anvendelsen af EDB. Vi står utvivlsomt over for meget betydelige investeringer inden for EDB-området i de kommende år, og det må være helt afgørende, at man får det tilrettelagt på en sådan måde, at man kan sige, at man udnytter det, at man ikke har en stor uudnyttet EDB-kapacitet. Jeg synes, at på dette område kan vi nok sige, at det har knebet lidt hidtil. Jeg nævner problemet også i forbindelse med kommunerne, fordi det fornemste organ

for statens EDB-arbejde, Datacentralen, jo formelt er et interessentskab af staten og kommunerne. Jeg er ganske klar over, at man dengang, da man skulle til at anskaffe sig disse store anlæg, fandt det praktisk, at man lavede et vist samarbejde for at inddrage kommunerne i dette arbejde, men er denne løsning stadig rigtig? Det er efter min mening noget tvivlsomt. Jeg tror, man må have det ind som et egentligt statsorgan og indkapslet i det arbejde, der kommer til at foregå i det nye departement, og at man sikrer sig, at der virkelig er et samarbejde på dette felt. Det er mit indtryk, at det har manglet i et vist omfang hidtil.

Det er rigtigt som fremhævet også af den højtærede statsminister, at der muligvis kan spares penge ved rationalisering, men det er ingeniørlunde sikkert. I mange tilfælde vil der vel i første omgang være tale om en vis forøget investering, hvis man f. eks. skal mekanisere. Men det, der er vigtigere, og det, som vi tillægger en uhyre betydning, er, at vi for de samme penge — helst for de samme penge — får en større effektivitet i forvaltningen taget i bredeste forstand. Det er selvfølgelig en alt for snæver problemstilling, når vi taler om administration, at vi så regner med centraladministrationen og dens styrelser, det er jo et alt for snævert begreb. Det, der har interesse, er hele den offentlige forvaltning, hele dette område, som vel beskæftiger omkring 300.000-350.000 mand. Det er det, vi skal have taget under behandling, og dér er det som nævnt vigtigere end en mulighed for en øjeblikkelig økonomisk besparelse, at vi kan få en effektivitet, som virkelig svarer til de krav, som borgerne må stille.

Men jeg vil også tro — det tillægger vi megen betydning i det konservative folkeparti — at det bliver nødvendigt i nogen grad at kaste blikket på folketingets indsats på dette område, således at man sikrer sig, at de love, som vi fører igennem her i folketinget, er administrable, som man måske kunne sige med et lidt uhyggeligt udtryk, altså at de er nemme og forholdsvis billige at administrere. For den største syndebuk med hensyn til skabelse af irrationel administration er vel folketinget. Derfor mener jeg, vi har en pligt til kritisk